DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 lutego 1938 r.

Nr 4

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

89

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 stycznia 1938 r.

o ustaleniu właściwości terytorialnej i siedzib izb skarbowych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się właściwość terytorialną izb skarbowych oraz oznacza się ich siedziby zgodnie z wykazem, dołączonym do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawie unormowanej rozporządzeniem niniejszym.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 stycznia 1938 r. Nr 6, poz. 35).

Załącznik do rozp. Rady Min. z dnia 22 stycznia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 89).

L. p.	N a z w a	Siedziba	Właściwość terytorialna
1.	Izba Skarbowa w Białymstoku	Białystok	województwo białostockie
2.	„ „ Brześciu n. B.	Brześć n. B.	„ poleskie
3.	„ „ Grudziądzu	Grudziądz	„ pomorskie
4.	„ „ Kielcach	Kielce	„ kieleckie
5.	„ „ Krakowie	Kraków	„ krakowskie
6.	„ „ Lublinie	Lublin	„ lubelskie
7.	„ „ Lwowie	Lwów	„ lwowskie i tarnopolskie
8.	„ „ Łodzi	Łódź	„ łódzkie
9.	„ „ Łucku	Łuck	„ wołyńskie
10.	„ „ Nowogródku	Nowogródek	„ nowogródzkie
11.	„ „ Poznaniu	Poznań	„ poznańskie
12.	„ „ Stanisławowie	Stanisławów	„ stanisławowskie
13.	„ „ Grodzka w Warszawie	Warszawa	miasto Warszawa
14.	„ „ Okręgowa w Warszawie	„	województwo warszawskie
15.	„ „ w Wilnie	Wilno	„ wileńskie

90

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 stycznia 1938 r.

o zmianie granic powiatów: ostrowskiego, kępińskiego i krotoszyńskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Czarnylas w powiecie ostrowskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne obrębu Niwki Książęce karta 1 Nr 66/6/pół, 67/6/pół o obszarze 0,5803 ha oraz karta 3 Nr 149/69, 211/57, 212/67, 232/139 do 241/139, 242/68 o obszarze 11,7727 ha i włącza się je do gminy wiejskiej Kobylagóra w powiecie kępińskim w tymże województwie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Kobylagóra w powiecie kępińskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne obrębu Niwki Książęce karta 7 Nr 1, 2, 71, 72, 95 do 101, 114 do 119, 130 do 137, 150 do 153, 186, 191, 192, 204, 226, 227, 231, 234, 241/73, 242/74, 243/75 o obszarze 21,0792 ha oraz parcele 159, 160, 161, 164 o łącznej powierzchni 2,5580 ha i włącza się je do gminy wiejskiej Czarnylas w powiecie ostrowskim w tymże województwie.

§ 3. Z gminy miejskiej Sulmierzyce w powiecie krotoszyńskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne obrębu Gliśnica - Las karta 2 Nr 11, 13, 14, 16 do 19, 24, 26 do 32, 34 do 48, 89/7, 90/8, 91/8, 93/8, 99/23, 100/23, 101/25, 123/33, 124/33, 125/49, 135/8, 136/9, 138/8, 139/9, 140/8, 141/9, 144/12, 145/15, 146/8, 147/9, 148/8, 149/9, 151/8 i 75 do 78 o obszarze 57,1163 ha i włącza się je do gminy wiejskiej Odolanów w powiecie ostrowskim w tymże województwie.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów i
Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1938 r. Nr 7, poz. 39).

91

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 stycznia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustalenia podstawowej ceny za spirytus na kampanię 1937/38 r.

Na podstawie art. 34 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. Podstawową cenę za 1 hl 100% spirytusu surowego, który w ciągu kampanii 1937/38 będzie dostarczony na poczet kontyngentu zakupu przez gorzelnie rolnicze, ustala się w wysokości następującej:

dla	woj.	warszawskiego	—	67,35	zł
„	„	łódzkiego	—	67,37	„
„	„	kieleckiego	—	66,07	„
„	„	lubelskiego	—	65,07	„
„	„	białostockiego	—	68,62	„
„	„	wileńskiego	—	74,93	„
„	„	nowogródzkiego	—	70,61	„
„	„	poleskiego	—	70,08	„
„	„	wołyńskiego	—	67,19	„
„	„	poznańskiego	—	65,77	„
„	„	pomorskiego	—	65,86	„
„	„	krakowskiego	—	65,44	„
„	„	lwowskiego	—	65,33	„
dla	woj.	stanisławowskiego	—	64,52	„
„	„	tarnopolskiego	—	62,40	„
„	„	śląskiego	—	73,03	„.

Ceny te rozumie się franco wagon lub statek najbliższej stacji towarowej normalnotorowej kolei żelaznej lub przystani.

§ 2. Ceny ustalone w rozporządzeniu niniejszym dla gorzelni, położonych w poszczególnych województwach będą miały zastosowanie do całej produkcji spirytusu tych gorzelni w kampanii 1937/38 na poczet kontyngentu zakupu, bez względu na zmianę podziału administracyjnego, przewidzianą w ustawie z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1938 r. Nr 7, poz. 41).

92

POSTANOWIENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych oraz Skarbu

z dnia 25 stycznia 1938 r.

w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Zakłady Przemysłu Lnianego Krosno S. A." w Krośnie (Małopolska).

W myśl art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329) ustala się, że przedsiębiorstwu „Zakłady Przemysłu Lnianego Krosno S. A." w Krośnie (Małopolska) służy prawo do ulg, przewidzianych w art. 6 powyższego rozporządzenia, w odniesieniu do już poczynionych i zamierzonych nakładów ogólnej wartości 2.939.115 zł, wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 13 grudnia 1937 r. złożonym zgodnie z pkt. 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

W zakresie państwowego podatku przemysłowego ulga będzie zastosowana wyłącznie w odniesieniu do działalności wytwórczej, określonej w § 1 lit. f rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Komunikacji i Robót Publicznych z dnia 20 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 306), czyli w odniesieniu do przetwarzania lnu (produkcji przędzy, nici i tkanin lnianych).

W zakresie zaś państwowego podatku dochodowego ulgą objęty będzie jedynie dochód przedsiębiorstwa z eksploatacji wymienionych nakładów w ten sposób, że z podstawy wymiaru tego podatku wyłączony zostanie dochód osiągnięty z produkcji, wolnej w myśl ustępu poprzedzającego od państwowego podatku przemysłowego od obrotu.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

Za Ministra Spraw Wojskowych:
(—) *Litwinowicz* gen. bryg.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Dz. Morawski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 lutego 1938 r. Nr 26, poz. 19).

93

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 24 stycznia 1938 r.

w sprawie ustalenia na trzechlecie 1937/38, 1938/39 i 1939/40 przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach jako elementu kalkulacji podstawowych wojewódzkich cen nabycia spirytusu.

Na podstawie § 131 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) podaje się do wiadomości, co następuje:

Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach, jako element kalkulacji podstawowych wojewódzkich cen nabycia spirytusu, ustala się dla całego Państwa na trzechlecie 1937/38, 1938/39 i 1939/40 w wysokości 17,2%.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 lutego 1938 r. Nr 30, poz. 25).

94

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1938 r.

L. D. VI. 600/3/38

w sprawie cofnięcia firmie „Pantarei" zezwolenia na prowadzenie eksportowego wolnego składu cukru w Gdyni.

Zarządzeniem z dnia 28 stycznia 1938 r. L. D. VI. 600/3/38 Ministerstwo Skarbu cofnęło firmie Powszechne Zakłady Magazynowe i Transportowe „Pantarei", Sp. Akc. w Gdyni zezwolenie z dnia 30 grudnia 1929 r. L. D. VI. 3417/3/29 na prowadzenie eksportowego wolnego składu cukru w Gdyni.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

95

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 28 stycznia 1938 r.

w sprawie umorzenia 4-ej raty 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% Pożyczki Konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 3 stycznia 1938 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 7 maja 1936 r. o ustaleniu planu umorzenia 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 304), obligacje 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r. na łączną sumę nominalną 1.420.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacji według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 lutego 1938 r. Nr 26, poz. 18).

96

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 lutego 1938 r.

Nr D. III. 17288/4/37

o poborze podatku gruntowego przez gminy.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Dążąc do wprowadzenia jak najdalej idących uproszczeń w dziedzinie poboru podatku gruntowego, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

I. Z nadesłanych przez Izby Skarbowe sprawozdań wynika, że wykonanie postanowień, zawartych w części IX okólnika z dnia 4 września 1937 r. L. D. III. 9985/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23 poz. 756) napotyka w praktyce na poważne trudności. Stwierdzono mianowicie podczas przeprowadzanych badań, że niektóre gminy nie prowadziły w ogóle w latach ubiegłych ksiąg bierczych podatku gruntowego, w większości zaś gmin rachunkowość podatku gruntowego znajduje się w stanie dużego zaniedbania. Stwierdzono ponadto, że również księgi biercze prowadzone w kasach Urzędów Skarbowych nie odtwarzają prawidłowego stanu rzeczy; przypadające bowiem należności księgowane były niekiedy na kontach jednostek zbiorowych tak, że powodowały powstanie niewłaściwych nadpłat na jednych kontach, na innych zaś kontach jednostek zbiorowych, w których dani płatnicy byli również uczestnikami podatku, stale figurowały zaległości.

W tym stanie rzeczy zachodzi potrzeba zmiany udzielonych dotychczas wytycznych w drodze nadania części IX okólnika z dnia 4 września 1937 r. L. D. III. 9985/4/37 z wyłączeniem 2-ch ostatnich ustępów tej części okólnika, następującego brzmienia:

„IX. O ile przy uzgadnianiu w myśl postanowień punktu (2) § 97 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12 poz. 393) poszczególnych kont zbiorczych księgi bierczej podatku gruntowego w urzędzie skarbowym z zamknięciami ksiąg bierczych, prowadzonych przez zarządy odnośnych gmin, stwierdzone zostaną w sumach zaległości na dzień 1.IV 1937 r. różnice, a dokładne wyjaśnienie przyczyn powstania różnic okaże się zbyt uciążliwym, powinny kasy urzędów skarbowych zastosować następujący tryb postępowania:

A. a) gdy suma zaległości ustalona przez kasę Urzędu Skarbowego **okaże się mniejszą,** niż suma zaległości ustalona na podstawie księgi bierczej prowadzonej przez gminę, wówczas różnicę przypisze kasa urzędu skarbowego w księdze bierczej A na koncie zbiorczym danej gminy, zaś gmina ta w swych księgach nie przeprowadza żadnych sprostowań,

b) gdy suma zaległości ustalona przez kasę urzędu skarbowego **okaże się większa** niż suma zaległości ustalona na podstawie księgi bierczej prowadzonej przez gminę — wykazana przez gminę w księdze bierczej „B" zaległość na 1.IV 1937 r. powinna być zwiększona o wynikającą różnicę, przy czym różnica ta w księdze bierczej „B" wykazana być winna pod osobną pozycją. Wyrównanie tej pozycji nastąpi w sposób opisany pod B.2x. i B. 2y.

B. W przypadkach istnienia w księgach kasy urzędu skarbowego niewyjaśnionych nadpłat w podatku gruntowym na kontach jednostek zbiorowych, likwidację tych nadpłat powinna kasa przeprowadzić w sposób następujący:

1) gdy zaległość podatku gruntowego, ustalona przez kasę urzędu skarbowego okaże się **zgodną z ogólną zaległością, ustaloną przez gminę bądź też niższą od tej ostatniej (p. A. a),**

figurująca w księgach kasy ogólna suma nadpłat w podatku gruntowym na kontach jednostek zbiorowych, wchodzących w skład danej gminy powinna być przerachowana na dz. 5 § 11 budżetu dochodów Ministerstwa Skarbu,

2) gdy zaległość podatku gruntowego ustalona przez kasę okaże się **większą niż zaległość ustalona przez gminę i różnica została wykazana w księdze bierczej gminy „B"** pod osobną pozycją (p. A. b) powinna kasa zastosować następujący tryb postępowania:

x) o ile sumy nadpłat przewyższają sumę wymienionej wyżej pod B. 2) **różnicy,** powinna kasa przelać na pokrycie tej różnicy tylko część nadpłat w wysokości tej różnicy, pozostałą zaś część nadpłat przelać na dz. 5 § 11 budżetu dochodów Ministerstwa **Skarbu,**

y) o ile natomiast suma nadpłat nie wystarcza na pokrycie omawianej pod B. 2) **różnicy,** powinna kasa przelać całkowitą sumę nadpłat na poczet różnicy, niepokryta zaś jej część podlega odpisaniu przez Urząd Skarbowy.

Powyżej opisany pod B 2x i B 2y sposób wyrównania różnic nie ma zastosowania, gdy różnica powstała wskutek pobrania przez gminę w okresie od 1.4 1933 r. podatku gruntowego, i nie wpłacenie go do kasy urzędu skarbowego. W tych przypadkach należność podlega uiszczeniu przez gminę w gotówce na warunkach ustalonych w art. 2 ust. (2) Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 564).

Opisane wyżej sposoby księgowania należy przeprowadzić z końcem bieżącego okresu budżetowego. W razie wszczęcia przez gminę egzekucji co do zaległości w podatku gruntowym, która została już uiszczona bądź co do kasy urzędu skarbowego, lecz nie została odkontowana w księgach gminy, bądź bezpośrednia do gminy, na co płatnik posiada pokwitowania, bądź też wpłatę stwierdzono na podstawie innych materiałów rachunkowo-kasowych, zaległości tego rodzaju mają być umorzone oraz odpisane pod datą 31 marca 1938 r. z konta zbiorczego danej gminy, w księdze bierczej A przez kasę urzędu skarbowego, jak również odpisane przez gminę z konta danego płatnika w księdze bierczej B".

II. W dekadowym obrachunku wpływów podatku gruntowego (§ 105 rozporządzenia) mają gminy obowiązek wykazywać, ile wpłynęło na zaległości wg. poszczególnych lat podatkowych oraz ile na należności bieżące. Takie uregulowanie sprawy miało umożliwić kontrolę prawidłowości poboru odsetek. Praktyka wykazała obecnie, że jest to trudne do wykonania, gdyż w ogólnych sumach mieszczą się także sumy, od których odsetki nie są pobierane (zaległości do 10 zł), oraz kwoty, od których pobierane są odsetki ulgowe. W tym stanie rzeczy należy utrzymać podział zaległości wg. poszczególnych lat i rat tylko w księgach bierczych gmin i to tylko w stosunku do zaległości powstałych po dniu 30 września 1931 r., zaległości zaś powstałe przed tym terminem mają być wykazywane w ogólnych sumach, gdyż od nich w myśl § 8 rozporządzenia Min. Sk. z dn. 25.XI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 731) odsetki do dnia 30 września 1933 r. są umorzone.

W związku z tym oraz wobec postanowień części III-ciej niniejszego zarządzenia ulega odpowiedniemu uproszczeniu obrachunek dekadowy dostarczany kasom urzędów skarbowych przez zarządy gmin w myśl postanowień § 105 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. Wzór nowego obrachunku rozesłany zostanie do izb skarbowych jednocześnie z ogłoszeniem niniejszego zarządzenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Wobec powyższego tracą moc obowiązującą:

1) postanowienia p. 5-go okólnika z dnia 15 maja 1937 r. L. D. III. 6936/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 424),

2) postanowienia okólnika z dnia 7 czerwca 1937 r. L. D. III. 7250/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 482, a mianowicie:

p. 1-szy, ostatnie zdanie p. 3-go, rozpoczynające się od słów „o ile zaś", pierwszy ustęp p. 5-go oraz ostatnie zdanie drugiego ustępu p. 5-go, rozpoczynające się od słów: „1% zaś za wymiar".

W aktualnych postanowieniach p. 3—5 powyższego okólnika przytoczone kolejno pozycje w obrachunku należy dostosować do nowego schematu obrachunku.

3) część VIII okólnika z dnia 4 września 1937 r. L. D. III. 9985/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 756).

Dane dotyczące zaległości z poszczególnych lat zawierać będzie sprawozdanie gminy o podatku gruntowym, sporządzone w myśl ust. (2) § 108 rozporządzenia.

III. Do dnia 31 marca 1938, w którym upływa termin zawiadomienia uczestników jednostek zbiorowych o wysokości wyznaczonego na 1938 podatku gruntowego, ulg z art. 8 oraz o wysokości dodatku samorządowego (§§ 30 i 31 rozporządzenia) — mają gminy potrącać odszkodowanie za rozkład w sposób dotychczasowy; po tym zaś terminie, tj. od dnia 1 kwietnia 1938 r. gminy zaprzestaną potrącać powyższe odszkodowanie od sum wpłacanych do kas urzędów skarbowych dekadowo, lecz potrącą je z najbliższych wpływów jednorazowo od sumy całego wymiaru I raty podatku płatnej do dnia 30 kwietnia 1938 r. w taki sam sposób potrącą gminy po dniu 15 listopada 1938 r. odszkodowanie od całego wymiaru II raty podatku, jak również stosować będą omawiany tryb postępowania w latach następnych.

O dokonanym potrąceniu wynagrodzenia za rozkład podatku należy oprócz księgowań kasowych umieścić stosowną adnotację na koncie gminy w księdze bierczej.

IV. Do Ministerstwa Skarbu wpływają wnioski zarówno od władz administracji ogólnej, jak i izb skarbowych, aby umożliwić gminom prowadzenie zamiast osobnej księgi bierczej „B“ na podatek gruntowy oraz osobnej księgi na podatki (opłaty) samoistne — jednej wspólnej księgi bierczej zarówno na podatek gruntowy, jak na podatek wyrównawczy, opłaty drogowe, oraz świadczenia w naturze. Zainteresowane instytucje motywują celowość zaprowadzenia księgi bierczej zbiorowej względami uproszczenia manipulacji rachunkowej oraz dogodniejszej i szybszej odprawy płatnika, płacącego jednocześnie poza podatkiem gruntowym i inne samoistne podatki (opłaty) samorządowe.

Celem przeprowadzenia próby na tym odcinku pracy Ministerstwo Skarbu nie będzie stawiało przeszkód do zaprowadzenia ksiąg bierczych zbiorowych przez gminy, które wystąpią do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem Urzędów Wojewódzkich i Izb Skarbowych z odpowiednimi wnioskami, z tym jednak, że zainteresowane gminy zamówią księgi we własnym zakresie działania, oraz, że układ księgi w części obejmującej podatek gruntowy będzie dostosowany do układu księgi bierczej „B“, ustalonej przez Ministerstwo Skarbu na podstawie § 96 rozporządzenia z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze podatku gruntowego.

Do dziennika specjalnego wzór Nr 1 będą gminy wpisywać jedynie uiszczenia dotyczące podatku gruntowego.

V. W myśl postanowień § 105 rozporządzenia sumy pobrane przez gminę tytułem podatku gruntowego w III-ciej dekadzie marca r. b. mają być wpłacone (przelane, przekazane) do kasy urzędu skarbowego w dniu 1 kwietnia r. b. Wpłata powyższych sum będzie odkontowana w księgach bierczych gminy okresu 1937/38; by więc osiągnąć zgodność ksiąg bierczych gminy z księgami kasy za okres 1937/38 zarządza się, aby kasy zapisywały wpłaty zarządów gmin za III dekadę miesiąca marca do osobnych dzienników specjalnych podatku gruntowego, założonych na 5-dniowy okres od 1 do 5 kwietnia. Obroty w tych dziennikach mają być codziennie przenoszone do ogólnego dziennika przychodu pod datą 31 marca 1938 r., wskutek czego ogólny dziennik przychodu ma być zamknięty dopiero dnia 5 kwietnia.

Omawiane wpływy będą zatem odkontowane w księgach bierczych kasy również w okresie 1937/38; tym samym osiągniętą zostanie zgodność obrotów kasowych i odpadnie potrzeba omawiania w sprawozdaniach różnic w uiszczeniach i zaległościach pomiędzy księgami bierczymi gminy i kasy.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu komunikuje, że w najbliższym czasie wydane zostanie zarządzenie zarówno w sprawie prowadzenia dzienników specjalnych podatku gruntowego, jak również w sprawie prowadzenia tych dzienników na inne podatki w okresie 1938/39.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

97

OKÓLNIK T. 1. MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1938 r.

L. D. IV. 677/2/38

w sprawie ustalenia wagi wymiarowej od towarów objętych pozycją 403 taryfy celnej przywozowej (dotyczy okólnika L. D. IV. 35543/3/35).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika z dnia 31 stycznia 1936 r. L. D. IV. 35543/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4 z 1936 roku, poz. 128) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że okólnik ten nie odnosi się do objętych pozycjami 393 — 402 produktów pośrednich do wyrobu barwników w przypadku clenia ich według pozycji 403 stosownie do postanowień uwagi umieszczonej po pozycji 403 taryfy celnej.

Równocześnie w związku z ustępem końcowym powyższego okólnika wyjaśnia się, że w razie nadejścia towaru objętego pozycją 403 taryfy celnej, w skrzyniach i nadto w blaszankach, wymiarową wagę tego towaru ustala się, na żądanie strony poparte fakturą, przez wyważenie go w blaszankach i następnie zastosowanie opustu tarowego przewidzianego tabelą tarową dla blaszanek.

W wypadku gdy tabela tarowa nie przewiduje opustu tarowego, stosować należy postanowienia artykułu 5 punktu 9 litera „b“ rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85 z 1932 r., poz. 732), to jest wagę wymiarową należy obliczać od wagi towaru łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.

P. o. Dyrektora Departamentu
(—) *Maksymowicz*

98

OKÓLNIK C 120 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1938 r.

L. D. IV. 515/1/38

w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek podania Automobilklubu Polski z dnia 7 stycznia 1938 r., Ministerstwo Skarbu uzupełnia wykaz zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski (załącznik do okólnika z dnia 12 czerwca 1936 r. L. D. IV. 9556/1/36—Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 517) przez dodanie:

36) Asociacion Nacional Automovilistica du Mexique.

p. o Dyrektora Deprtamentu:
(—) *Maksymowicz.*

99

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1938 r.

L. D. V. 13250/1/37

w sprawie odsetek od zaległości podatkowych, wymienionych w § 10 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia z dnia 25 listopada 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W myśl postanowień § 10 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia z dnia 25 listopada 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 731), zmienionego rozporządzeniem z dnia 20 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 816) — przewidziane w § 8a tego rozporządzenia umorzenie odsetek przypadających za czas od ustawowego terminu płatności do dnia 30 września 1933 r. nie dotyczy zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z wolnych zawodów i osobistych zajęć przemysłowych, jak również dochód z kapitałów lub wartość majątkowa tych kapitałów.

W praktyce zachodzą częste wypadki posiadania przez płatników zaległości w podatkach dochodowym i majątkowym, dla których za podstawę wymiaru obok dochodu (wartości) z gruntów, budynków i przedsiębiorstw służył również dochód z wolnych zawodów, osobistych zajęć przemysłowych i kapitałów lub wartość majątkowa kapitałów.

Przy pobierania wpłat na poczet wymienionych w ustępie poprzednim zaległości urzędy skarbowe — z uwagi na to, że od części zaległości podatkowych, o których mowa w § 10 ust. 1 lit. a) i b) powołanego rozporządzenia, odsetki należy pobierać od ustawowych terminów płatności — zmuszone są dokonywać skomplikowanych obliczeń w celu ustalenia kwoty zaległości korzystającej z umorzenia odsetek do 30 września 1933 r. i kwoty nieobjętej tym umorzeniem.

Konieczność oparcia przy tym obliczeniu wysokości odsetek na danych zawartych w aktach wymiarowych z okresu przed rokiem 1933 w znacznym stopniu utrudnia czynności związane z poborem omawianych zaległości.

Z tych względów Ministerstwo Skarbu rozciąga przepis § 8a powołanego na wstępie rozporządzenia również i na zaległości, o których mowa w § 10 ust. 1 lit. a) i b) tegoż rozporządzenia. Nie pobrane w myśl niniejszego zarządzenia odsetki od tych zaległości Ministerstwo Skarbu umarza na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336).

Zarządzenie powyższe nie dotyczy zaległości zgłoszonych już w egzekucyjnym postępowaniu sądowym, w postępowaniu upadłościowym itp., gdy odsetki obliczone zostały na dotychczasowych zasadach.

Podsekretarz Stanu
(—) *Kajetan Morawski*

100

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1938 r.

L. D. V. 1541/3/38

w sprawie zwolnienia od podatku od lokali kancelarii pisarzy hipotecznych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 listopada 1937 r. L. Rej. 6253/34.

— — — — — — — — — —

W sprawie spornym jest tylko zagadnienie, czy urząd pisarza hipotecznego jest urzędem lub instytucją państwową i czy wobec tego lokal, przeznaczony na kancelarię tego urzędu jest lokalem urzędowym wolnym od podatku od lokali na podstawie art. 3 pkt. 3 ustawy z 2 sierpnia 1926 r.

Otóż rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 6 lutego 1928 r., zawierające prawo o ustroju sądów powszechnych poz. 863/1932 Dz. Ust., w art. 297 pkt. 3 postanawia, że z dniem wejścia w życie niniejszego prawa, tj. z dniem 1 stycznia 1929 r., tracą moc obowiązującą rosyjskie ustawy o urządzeniu instytucji sądowych 1864 r. z wyjątkiem art. 548 — 555. Te właśnie nie uchylone artykuły zawierają między innymi postanowienia, dotyczące ustroju hipotecznego w Warszawskim Okręgu Sądowym, obejmującym teren b. Królestwa Kongresowego. Według zaś art. 548 dla załatwiania czynności hipotecznych tworzy się przy Sądach Okręgowych Wydziały Hipoteczne z oddzielną kancelarią i archiwum. Według zaś art. 549 Zwierzchność Wydziału Hipotecznego tworzy się z członków Sądu Okręgowego oraz sekretarza, zarządzającego hipotecznym archiwum w trybie, wskazanym w prawie hipotecznym z 14 kwietnia 1918 r. i dalszych jego uzupełnieniach.

Te same zasady powtarza prawo o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach, zawierające przepisy hipoteczne, obowiązujące na terenie województw wschodnich poz. 510/1928 Dz. Ust. Według art. 29 tego prawa zwierzchność hipoteczną stanowi dwóch sędziów Sądu Okręgowego i pisarz hipoteczny, ma ona za zadanie roztrząsać akty i wnioski w księgach hipotecznych zeznawane, aby im nadać znamię wiary publicznej. Jak więc z powyższych przepisów wynika, Wydział Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym jest jednym z wydziałów tego Sądu, pisarz hipoteczny jest równouprawnionym z Sędziami Sądu Okręgowego członkiem zwierzchności hipotecznej, a zadaniem tej ostatniej jest nadawanie aktom hipotecznym znamienia wiary publicznej. W tych warunkach uznać należało, że Wydział Hipoteczny, wykonywując funkcje publiczne z dziedziny sądownictwa, które w naszym ustroju jest wyłącznym artybutem władzy państwowej, podpada całkowicie pod pojęcie urzędu państwowego. Obojętną jest tutaj okoliczność, że pisarz hipoteczny nie otrzymuje wynagrodzenia ze Skarbu Państwa i — w konkretnym przypadku — sam ponosi koszty wynajmu lokalu, gdyż nie system wynagradzania pracowników, lecz zakres ich kompetencji decyduje o charakterze danej instytucji, a zresztą w myśl okólnika Ministra Sprawiedliwości z 22 stycznia 1923 r. Nr 644, G. S./23 (Dz. Urz. Min. Spraw. Nr 3/1923) koszty komornego za lokale dla wydziałów hipotecznych oraz koszty światła i opału w tych lokalach winny obciążać Skarb Państwa (budżet Wymiaru Sprawiedliwości).

— — — — — — — — — —

Izbom skarbowym w Białymstoku, Brześciu n/B, Kielcach, Lublinie, Łucku, Łodzi, Nowogródku, Warszawie (Grodzkiej i Okręgowej), Wilnie oraz wszystkim urzędom skarbowym położonym w okręgach wymienionych izb skarbowych

do wiadomości z zaznaczeniem, że postanowienie art. 3 p. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr 76, poz. 718) co do zwolnienia od podatku, lokali zajmowanych przez urzędy państwowe, odpowiada przepisowi art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505).

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki.*

101

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1938 r.

L. D. V. 40254/4/37

w sprawie ulg w świadectwach przemysłowych dla zakładów gastronomicznych, urządzających bufety na wystawach, targach, zabawach itp. imprezach publicznych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (D. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala stałym zakładom gastronomicznym, zaopatrzonym we właściwe świadectwa przemysłowe na te zakłady, na urządzanie bufetów na wystawach, targach, zabawach itp. imprezach publicznych bez obowiązku nabywania z tego tytułu odrębnych świadectw przemysłowych dla zakładów gastronomicznych; uzyskany w tych

bufetach obrót winien być zeznany w miejscu wykonywania stałego przedsiębiorstwa.

Ulga powyższa ma zastosowanie z urzędu (bez składania indywidualnych podań) poczynając od dnia 1 stycznia 1938 r.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu cofa postanowienia ustępu ostatniego okólnika z dnia 27 września 1933 r. L. D. V. 43103/4/33 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 255) w zakresie dotyczącym przedsiębiorstw gastronomicznych.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki*

102

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1938 r.

L. D. V. 1509/2/38

w sprawie ustalania podstaw wymiaru po wyroku kasacyjnym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 17 grudnia 1937 r. L. Rej. 2305/36 i 3576/36.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Trafny jest zarzut skargi, że orzeczeniem z 17 lutego 1936 r. nie mogła władza pozwana odmówić skarżącemu ulg z tytułu nowej budowy przy wymiarze podatku dochodowego na 1931 r. skoro ulgi takie zostały skarżącemu już przyznane orzeczeniem z 12 kwietnia 1932 r., uchylonym na skutek jego skargi wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 9 stycznia 1935 r. L. Rej. 6033/32 z powodu wadliwości postępowania w kwestii wymiaru ulgi. Kwestia samego prawa do ulg za 1931 r. nie była przedmiotem sporu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym. Według zaś judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w szczególności według tezy wyroku z 18 września 1931 r. L. Rej. 2299/29 (Zbiór wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego Nr 478 S), na który skarżący słusznie się powołuje, wyrok kasacyjny, korzystny dla strony, nie może prowadzić do pogorszenia sytuacji prawnej tejże strony w kwestii, która nie była przedmiotem sporu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym. Skoro zatem orzeczeniem z 12 kwietnia 1932 r. zostały skarżącemu już przyznane ulgi za 1931 r., to w myśl powyższej zasady prawnej nie mogły mu one być odebrane nowym orzeczeniem, wydanym wskutek korzystnego dla niego wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawie nie dotyczącej wcale kwestii, za jakie lata ulgi te należało przyznać.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki*

103

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1938 r.

L. D. V. 40216/4/37

w sprawie właściwości władz skarbowych do rozstrzygania w postępowaniu odwoławczym— mimo wniosku o skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego — orzeczeń, którymi nałożono na płatnika obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego bez równoczesnego ukarania go grzywną.

Orzeczenie Trybunału Kompetencyjnego z dnia 26 października 1937 r. L. Rej. 11/1937

— — — — — — — — — — — — — — — —

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

TRYBUNAŁ KOMPETENCYJNY w składzie:

Przwodniczący:
Prezes Jan Kopczyński

Sędziowie:
Prezes Bolesław Pohorecki
Wacław Kinel
Artur Zabicki
Prof. Dr Roman Longchamps de Berier
Witold Święcicki
Prof. Dr Stanisław Kasznica,

przy udziale Sekretarza: Dr Stefana Łuszczkiewicza, po przeprowadzonej w dniu 26 października 1937 r. rozprawie w sporze o właściwość między Ministerstwem Skarbu a Sądem Okręgowym w Łodzi, wytoczonym przez Ministerstwo Skarbu, w sprawie wniosku Szyi Goldcwajga w Łodzi o skierowanie na drogę postępowania sądowego sprawy nałożenia na niego obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego, po wysłuchaniu sprawozdania oraz głosu przedstawiciela Ministerstwa Skarbu, referendarza Władysława Krzychowca — uznaje, że właściwą do rozstrzygania w sprawie niniejszej jest władza administracyjna, uchyla postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z 28 czerwca 1937 r. V Kr. 38/37 i przekazuje sprawę Izbie Skarbowej w Łodzi do dalszego postępowania.

— — — — — — — — — — — —

Wyciąg z uzasadnienia.

Trybunał Kompetencyjny rozważył co następuje:

Przyczyną powstania sporu kompetencyjnego jest stwierdzona w protokole z 10 października 1934 r. okoliczność prowadzenia w 1930 r. przedsiębiorstwa handlowego bez wymaganego świadectwa przemysłowego.

Urząd Skarbowy jako władza orzekająca w I instancji oparł swe orzeczenie wyłącznie na przepisie art. 84 ustawy z 15 lipca 1925 o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 550) i na ten przepis powołuje się też władza administracyjna w piśmie zapowiadającym spór kompetencyjny, jakkolwiek w myśl art. 208 § 3 ordynacji podatkowej z 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 346) właściwym dla sporu źródłem prawnym winny być przepisy tejże ordynacji. Powołana przez władze ustawa z 1925 r. przewidywała w art. 84 możność wymierzania w ciągu pięciu lat dodatkowego podatku od przedsiębiorstw i zajęć, podlegających podatkowi przemysłowemu, a z jakichkolwiek bądź powodów wcale nie pociągniętych do opodatkowania, w terminach oznaczonych w ustawie, a w art. 98 sankcje karne w postaci kary pieniężnej w stosunku do każdego, kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie, nie nabywszy świadectwa przemysłowego. Ale także właściwa ordynacja podatkowa z 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 346), obowiązująca od 1 października 1934, a w zmienionym brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 134 z 1936 r.) od 15 stycznia 1936, oddziela, jak świadczą m. i. przepisy art. 5, 7, 11, 39 i 96 i nast. (art. 90 i nast. w nowym jednolitym tekście) z jednej strony, a przepisy art. 189, 200, 201 (186, 197, 198, 199 w nowym jednolitym tekście) z drugiej strony, ściśle postępowanie władz podatkowych mające na celu realizowanie roszczenia podatkowego do podatnika (orzeczenie wymiarowe) od postępowania w celu ścigania przestępstw podatkowych i orzekania przewidzianych kar przeciw winnym tych przestępstw (orzeczenie karne).

Otóż w przypadku, który wywołał obecny spór kompetencyjny między Sądem Okręgowym i Izbą Skarbową, Urząd Skarbowy, który w myśl art. 7 ord. podat. jest władzą podatkową wymiarową I instancji, a według art. 189 tejże ordynacji także władzą powołaną do wszczynania i prowadzenia postępowania karnego oraz wydawania orzeczeń karnych w I instancji, orzekł orzeczeniem z 25 listopada 1935 wyłącznie o obowiązku Szyi Goldcwajga nabycia świadectwa przemysłowego określonego rodzaju za r. 1930, oparłszy się co prawda błędnie na przepisie art. 84 ustawy o państwowym podatku przemysłowym zamiast na art. 104 § 1 ord. podat. z 1934 r., czyli zrealizował w trybie dodatkowego wymiaru jedynie roszczenie daninowe skarbu państwa, natomiast wstrzymał się od rozpoznania kwestii naruszenia przez wymienionego obowiązku podatkowego w ramach art. 178 § 1 ord. podat. i nie orzekł o odpowiedzialności karnej Galdcwajga za takie przestępstwo podatkowe ani nie nałożył na niego kary w trybie postępowania karnoadministracyjnego. Trafnie przeto uzasadnia władza administracyjna swoje stanowisko o braku właściwości sądów powszechnych do rozpoznawania konkretnej sprawy w trybie art. 640 k. p. k. i art. 201 § 1 ord. podat. w nowym brzmieniu (art. 202 § 1 w poprzednim brzmieniu) wskazaniem na osnowę tych przepisów, które prawo żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego przyznają jedynie „osobie, której wymierzono karę w trybie postępowania karnoadministracyjnego", względnie „skazanemu".

Wprawdzie orzeczenie o obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego opiera się na protokole z 10 października 1934, a ten protokół sporządzono, jak stwierdza jego treść, „z powodu ujawnienia przekroczenia przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym", lecz to powołanie się władzy na ten protokół nie ma i nie mogło mieć innego celu jak uzasadnienie przesłanek faktycznych, koniecznych dla uzasadnienia wniosku prawnego o obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego określonego rodzaju za podany okres czasu. Słuszność jest znów po stronie władzy administracyjnej, jeżeli ona w uzasadnieniu swej właściwości odmawia temu korzystaniu z wyniku dochodzeń, prowadzonych wprawdzie w celu realizowania prawa karania, istotnego znaczenia dla kwalifikacji prawnej w mowie będącego orzeczenia, gdyż nie ma przepisu, który by władzy podatkowej wymiarowej zabraniał ustalenia stanu faktycznego koniecznego do uzasadnienia obowiązku podatkowego i jego rozmiaru na podstawie dochodzeń dokonanych w innym celu i powołania się na ich wyniki wobec podatnika.

Również przepisy art. 1 prawa o ustroju sądów powszechnych z 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 863 z 1932 r.) zupełnie wyraźnie ograniczają właściwość sądów powszechnych do wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych i karnych. Ponieważ w danej sprawie władza administracyjna zaniechała postępowania karnego, przeto w świetle tego przepisu brakło substratu dla właściwości sądowej.

Powołany w postanowieniu sądowym z 28 czerwca 1937 wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 1934 3 K. 494/34 bynajmniej nie popiera stanowiska sądu o jego właściwości w sprawie, albowiem zapadł na podstawie odmiennego stanu prawnego, gdyż w przypadku tym wyrokiem objętym władza skarbowa wydała orzeczenie karne stwierdzające przekroczenie z art. 98 ustawy o podatku przemysłowym i oparła je właśnie i wyłącznie na tymże art. 98, chociaż nie nałożyła na oskarżonych przewidzianej w tym przepisie kary pieniężnej.

W myśl powyższych rozważań Trybunał Kompetencyjny stosownie do art. 23 ust. 4 ustawy z 25 listopada 1925 (Dz. U. R. P. Nr 126, poz. 897) orzekł jak wyżej.

— — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki*

104

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1938 r.

L. D. V. 1513/2/38

w sprawie kwalifikacji wpływów ze sprzedaży drzewostanu.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 1 grudnia 1937 r. L. Rej. 3882/36, 3885/36, 5131/36.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Jak wykazują akta sprawy, podłożem do przeprowadzenia likwidacji serwitutów we wszystkich rozpoznawanych sprawach były umowy z włościanami, zawarte w przedmiocie ustąpienia na własność przez skarżących gruntów podleśnych za zrzeczenie się praw serwitutowych, a mianowicie z dnia 26 listopada 1930 r., o ile chodzi o skargi Jerzego Szyrajewa, i z dnia 2 czerwca 1931, o ile chodzi o skargi Wacława Szyrajewa. W umowach tych skarżący zastrzegli sobie termin kilkuletni do uprzątnięcia drzewostanu, ustalając obopólnie, że w posiadanie otrzymanych na mocy umowy gruntów wejdą włościanie z chwilą wprowadzenia ich w posiadanie przez Komisarza Ziemskiego, zaś w posiadanie ziemi spod lasu po uprzątnięciu drzewostanu. Takie wyraźne określenie w zawartej umowie warunków odstąpienia gruntów, wskazuje, że skarżący zdawali sobie sprawę, iż będąc zmuszonymi do likwidacji lasu jako źródła dochodu, nie będą w stanie usunąć dzewostanu natychmiast i zabezpieczyli się odnośną klauzulą w umowie. Wskazuje to na wyraźną wolę ze strony skarżących oddania gruntów w posiadanie włościanom, a ze strony włościan — wejścia w posiadanie otrzymanych gruntów, jak tylko władza zatwierdzi zawartą transakcję i warunki umowy zostaną spełnione. Dlatego też usunięcie drzewostanu w celu umożliwienia korzystania z oddanych gruntów przez włościan, z uwagi na wyraźne całkowite wyzbycie się źródła dochodu, nie może prowadzić do błędnych wniosków, że skoro usunięcie drzewostanu było dokonane własnymi środkami b. właścicieli gruntu spod lasu, to nie nastąpiło spieniężenie majątku w rozumieniu p. 2 art. 7 ustawy, a nastąpiłoby ono wtedy, gdyby drzewostan nabył kto inny. Jasnym bowiem jest, że nie ma istotnego znaczenia ta okoliczność, czy były właściciel gruntu otrzyma pewną kwotę jednorazowo za ustąpienie prawa wycięcia lasu i sprzedawania drzewostanu, czy też będzie drzewostan sprzedawał, sam go ścinając. Do ścięcia drzewostanu bowiem będzie potrzebny czas tak byłemu właścicielowi gruntu, jak i ewentualnemu nabywcy praw do ścięcia drzewostanu. Najwyższy Trybunał Administracyjny zauważa przy tym, że okoliczność, iż skarżący wykonywali pewne czynności na cudzym już gruncie związane z usuwaniem owoców gruntu, do którego to usunięcia się zobowiązali, nie stoi w sprzeczności z istotą rzeczy, tj. z faktem przejścia gruntu na własność nowonabywców, bowiem skarżący byli dopuszczeni jedynie na cudzy grunt, dla dokonania technicznych czynności, koniecznych dla sfinalizowania zawartych umów.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego poszło przede wszystkim po tej linii, że istota rzeczy tkwi w tym, aby wyzbycie się źródła dochodu gruntu towarzyszące oddaniu go w posiadanie nabywcy nie było pod znakiem zapytania, lecz przesłanką tego nie jest bynajmniej wymóg, by ono miało miejsce jednocześnie z wyzbyciem się drzewostanu, a tym mniej jeszcze przed tym. Istotnym bowiem jest jedynie to, by był stwierdzony zamiar zlikwidowania całego źródła dochodu, a nie zebrania jedynie owoców z zachowaniem nadal substancji. Sposób zaś likwidacji ma tylko o tyle znaczenie, o ile pozwala na wysnucie wniosków co do rzeczonego zamiaru.

Tak więc kiedy likwiduje się mienie w postaci lasu całkowicie (sprzedaż gruntu — źródła dochodu i usunięcia owoców tegoż — drzewostanu) termin, w jakim usunięcie drzewostanu ma nastąpić, nie może wpływać na istotę transakcji, polegającej na likwidacji źródła dochodu.

Temu właśnie poglądowi dał wyraz Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku swym z dnia dzisiejszego w sprawie J. Jezierskiego do L. Rej. 5835/36, w którym orzekł i uzasadnił, że wyzbycie się gruntów spod lasu, dokonane nawet w okresie gospodarczym wcześniejszym, niż wyzbycie się drzewostanu przez b. właściciela gruntu, nie stoi na przeszkodzie do zwolnienia wpływu uzyskanego za drzewostan od opodatkowania podatkiem dochodowym, byleby istniał przyczynowy związek między sprzedażą czy wyzbyciem się drzewa a uprzednią czy jednoczesną sprzedażą, czy wyzbyciem się gruntu spod lasu, jako źródła dochodu.

Dlatego też Najwyższy Trybunał Administracyjny, zgodnie z § 57 swego regulaminu,

powołując się na motywy tego wyroku (L. Rej. 5835/36) zarzut obrazy p. 2 art. 7 ustawy uznał za trafny.

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr Lubowicki*

105

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lutego 1938 r.

L. D. V. 3207/2/38

w sprawie odraczania terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w roku bieżącym nie będzie wydane zarządzenie w sprawie generalnego przesunięcia terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938 przez osoby fizyczne i spadki wakujące, prowadzące księgi handlowe lub gospodarcze.

Z tego więc względu Ministerstwo Skarbu poleca załatwiać przychylnie wszystkie indywidualne podania prowadzących księgi osób fizycznych i spadków wakujących o odroczenie terminu do składania zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1938 nie dłużej niż do 1 kwietnia 1938 r., nawet gdyby podania te nie zawierały szczegółowych motywów.

Jeśli natomiast chodzi o podania należycie uzasadnione — przepisy § 239 instrukcji podatkowej, na mocy których władze skarbowe władne są odraczać termin do składania zeznań do 1 maja dla osób fizycznych i do 1 lipca dla osób prawnych w dalszym ciągu posiadają moc obowiązującą, z tym, że termin określony w instrukcji ponatkowej nie ogranicza uprawnień P. Dyrektorów Izb Skarbowych (§ 116 rozp. wyk. do o. p.).

Odroczenie terminu do złożenia zeznania na podstawie niniejszego zarządzenia automatycznie powoduje przesunięcie terminu płatności zaliczki (przedpłaty) na państwowy podatek dochodowy.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kajetan Morawski.*

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 9 lutego 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,82	89,35
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,27	5,24½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,26½	5,24
Floreny holenderskie	100 Fl.	295,74	294,00
Franki francuskie	100 Fr.	17,37	17,07
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,75	121,95
Funty angielskie	1 Ł.	26,51	26,35
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow.	100 K.	17,60	16,90
Korony duńskie	100 K.	118,30	117,45
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	133,28	132,30
Korony szwedzkie	100 K.	136,69	135,70
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,60	20,70
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,72	11,25
Marki niemieckie	100 Mk.	107,00	101,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	99,80	98,80

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	295,00	295,74	294,26
Belgrad	100 Din.	—	—	
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,60	89,82	89,38
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,72	11,66
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	118,30	117,70
Londyn	1 Ł.	26,44	26,51	26,37
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,81	27,67
Montreal	1 Dol.	—	5,27⅞	5,25⅜
Nowy Jork	1 Dol.	5,27⅜	5,27⅝	5,26⅛
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27½	5,28⅜	5,26¼
Oslo	100 K.	—	133,28	132,62
Paryż	100 Fr.	17,27	17,37	17,17
Praga	100 K.	18,52	18,57	18,47
Ryga	100 Łat.	—	—	
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,35	136,69	136,01
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,51	26,37
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,25	98,75
Zurych	100 Fr.	122,45	122,75	122,15
c) MONETY: 2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	118 00	113,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.